

DEBORAH LAWRENSON

DE LANTAARN

the house of books

Oorspronkelijke titel

The Lantern

Uitgave

HARPER, an imprint of HarperCollinsPublishers, New York

Published by arrangement with Lennart Sane Agency AB

Copyright © 2011 by Deborah Lawrenson

Copyright voor het Nederlandse taalgebied © 2012 by The House of Books,
Vianen/Antwerpen

Vertaling

Roos van de Wardt

Omslagontwerp

Cunéra Joosten

Omslagdia

Trevillion Images

Foto auteur

Rebecca Eifion-Jones

Opmaak binnenwerk

ZetSpiegel, Best

ISBN 978 90 443 3387 9

D/2012/8899/24

NUR 302

www.thehouseofbooks.com

www.deborah-lawrenson.co.uk

All rights reserved.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder schriftelijke toestemming van de uitgever.

PROLOOG

Sommige geuren sprankelen, om vervolgens snel weer te vervliegen, zoals de onstuimige citroenschil of een duidelijke zweem van munt. Sommige zijn het zonderlinge zingen van sirenen, hun oorsprong zeldzamer, verlokkingen van in het bos verborgen viooltjes of van irissen na een voorjaarsbui. Sommige geuren ontketenen een stroom van halfvergeten herinneringen. En dan zijn er nog de geuren die waarheden lijken te verkondigen over mensen en plaatsen die je nooit bent vergeten: de geuren die de tijd stil laten staan.

Dat is wat Lavande de Nuit, Marthes parfum, voor mij is. Naast de aanvankelijke uitbarsting van heliotroop in het aroma, terwijl de hartnoten van amandel en meidoorn naar voren komen, draagt het beelden en geluiden, smaken en gevoelens met zich mee die zich achter elkaar ontvouwen: de lavendelvelden, biscuitjes bestoven met poedersuiker, wilde bloemen in een weiland, het gregoriaanse gezang van de wind in de bomen, zilverachtig schitterende olijfbomen in dichte groepjes, de tuin waar het om middernacht nog steeds warm is en de zoete, muskusachtige geur van geheimen.

Dat parfum is de essence van mijn leven. Als ik het ruik, ben ik weer tien jaar oud, liggend in het gras van Les Génévriers, op een van die vroege zomerdagen waarop de eerste rijke zuidelijke winden de bodem verwarmen en de lucht langzaam zachter

wordt, vol beloften. Ik ben twintig, terwijl ik mijn lange haar naar achter zwaai en helemaal in de wolken naar mijn geliefde toe loop. Ik ben dertig, veertig, vijftig. Zestig, en bang...

Hoe kan een geur me angst aanjagen?

DEEL I

I

De rotsen boven de zee lichten rood op, sintels van de hitte van de dag onder het balkon van onze kamer in Hôtel Marie.

Hier, in het zuidelijke deel van het land, buiten het bereik van de mistral, valt de avond als een stroperige vloeistof: langzaam en zwaar en stil. Toen we hier net waren, maakte de verstikkende benauwdheid slapen onmogelijk; de nachten sloten ons in als het deksel op een graftombe.

Nu, in de paar uur dat ik wel slaap, droom ik van alles wat we hebben achtergelaten: de hofstede op de heuvel en de fluisterende bomen. Dan, met een schok, ben ik weer wakker, herinner ik me alles.

Totdat je het zelf meemaakt, weet je niet hoe het zal voelen om bij een man te blijven die iets verschrikkelijks heeft gedaan. Niet wetend of het ergste al gebeurd is of nog moet komen en hem zo graag willen vertrouwen.

We mogen Frankrijk niet verlaten; bij gebrek aan een betere plek om naartoe te gaan, zijn we er nog steeds. Toen we hier net kwamen wonen was de zomer op zijn hoogtepunt. In glinsterend licht lieten gestroomlijnde jachten een spoor van diamanten schittering achter op de inktblauwe speelplaats. Ingesmeerde lichamen lagen te bakken op het honinggouden zand. Langs de kustlijn klonken

het gejammer en de afwijkende ritmes van jazzfestivals. Voor ons gingen de dagen naamloos en zonder het te merken in elkaar over.

Terwijl de seizoensgasten geleidelijk aan zijn verdwenen in de richting van het volgende evenement, naar een smaakvollere plek om september door te brengen, of terug naar de baan die deze zonnige weken mogelijk maakte, zijn wij gebleven. Deze eens zo trotse villa in belle époque stijl die gebouwd is op een rotsachtige uitstulping om de landtong van de baai van Cassis, biedt ons een tussenoplossing voor de korte termijn. Mme Jozan vraagt inmiddels niet meer of we van plan zijn nog een week langer in haar vershoten pension te verblijven. Dat spreekt al voor zich. Ze zal het ongetwijfeld, op de pragmatische manier die haar zo eigen is, aan ons medelen wanneer onze aanwezigheid niet langer gewenst is.

's Avonds eten we in een café aan het strand. Niemand weet hoelang het nog open zal zijn. De laatste paar avonden waren wij de enige gasten.

We praten nauwelijks terwijl we wat wijn drinken en in olijven prikken. Conversatie is, afgezien van beleefde antwoorden aan de ober, grotendeels overbodig.

Dom probeert het wel. 'Heb je vandaag nog gewandeld?'

'Ik ga altijd wandelen.'

'Waar ben je geweest?'

'In de heuvels.'

In de ochtenden ga ik wandelen; soms kom ik pas halverwege de middag terug.

We gaan vroeg naar bed en vervolgen ieder onze weg naar plekken in onze dromen, plekken die anders zijn dan in het echt. Vanochtend, in de nevelen van halfslaap, stond ik in een koepelvormige oranjerie, niet meer dan een schim van zichzelf, het glas troebel van ouderdom; andere ruiten gebarsten, fonkelend en op het punt om uit elkaar te vallen; het ijzerwerk verwrongen en aangetast door roest. Zo'n soort bouwwerk is er helemaal niet op Les Génévriers, maar dat was waar ik me bevond.

In mijn droom kraakte het glas hoorbaar boven mijn hoofd terwijl ik verbogen metalen balken stond te repareren en mijn frus-

tratie toenam omdat het me telkens niet lukte het gecorrodeerde metaal recht te trekken. Achter het gebroken glas lagen daar de geplooidde heuvels, altijd op de achtergrond, net als in het echte leven.

Overdag probeer ik niet te denken aan het huis en de tuin en de helling die we hebben achtergelaten, wat er natuurlijk voor zorgt dat mijn hersenen de gedachten op onderhandse wijze moeten verwerken. Proberen betekent niet dat het me ook daadwerkelijk lukt. Op sommige dagen kan ik alleen maar denken aan wat we zijn kwijtgeraakt. Het had net zo goed in een ander land kunnen liggen, niet een paar uur rijden ten noorden van waar we ons nu bevinden.

Les Génévriers. De naam is misleidend, want er staat slechts één lage, breed groeiende jeneverbes op het erf, lang niet imposant genoeg om zoveel erkenning te rechtvaardigen. Daar zit waarschijnlijk ook nog een verhaal achter. Er zijn zoveel verhalen over die plek.

Boven in het dorp, een bosrijke klim van tien minuten de heuvel op, hebben alle bewoners verhalen over Les Génévriers: in het postkantoor, de bar, het café, het dorps huis. Het gefluister in de bomen op het bijbehorende land was de muziek van hun kindertijd, een magisch geritsel dat zelfs op de heetste middagen verkoeling leek te brengen.

De kelder was ooit beroemd om zijn *vin de noix*, een zoete walnootlikeur. Daarna was het huis jaren afgesloten, sluimerend als een sprookjeskasteel op de helling en ten prooi aan verboden verkenningsstochten terwijl in een notariskantoor in Avignon juridische debatten woedden omtrent eigendomsrecht. Plaatselijke bidders vermeden het huis, terwijl buitenlandse bidders kwamen, zagen, en weer vertrokken.

Het is meer dan een huis. Het is een drie verdiepingen tellende boerderij met een kleine aangebouwde schuur op een omsloten binnenplaats, een rij arbeidershuisjes, een klein vrijstaand stenen gastenverblijf aan de overkant van het pad, en een aantal bijgebouwtjes. De officiële benaming is *hameau*, een hofstede met opstallen.

‘Het heeft een heel speciale sfeer,’ zei de makelaar op die ochtend in mei toen we het voor het eerst zagen.

Heggen van rozemarijn, verlevendigd door sterk ruikende bloemen. Daarachter een promenade van cipressen als een soort toegangsweg naar een veld vol lavendel. En, verrijzend aan het eind van ieder vergezicht, het overheersende beeld: de geplooidde heuvels van de Grand Luberon.

‘Er zijn bronnen op het land.’

Dat leek te kloppen. Dicht bij het hek van de hoofdwoning groeiden drie grote platanen als bewijs van onzichtbaar water; zonder dat hadden ze nooit zo groot kunnen worden, zo sterk kunnen zijn.

Dom greep mijn hand.

We stelden ons allebei taferelen voor waarin ons droomleven samen zich verder zou ontvouwen op de grindpaden die langs de voet van schaduwrijke eiken, pijnbomen, en vijgenbomen leidden, tussen heesters door en langs lage stenen muurtjes die de beschaduwde plekken met het beste uitzicht over de wijde vallei aangaven, of omhoog in de richting van het dorp op de heuvel dat be kroond werd door zijn middeleeuwse kasteel. Tafels en stoelen waar we zouden zitten lezen of een verfrissend drankje zouden drinken, of stukjes van onze vroegere levens met elkaar zouden delen terwijl we wegzakten in een staat van absolute tevredenheid.

‘Wat vinden jullie ervan?’ vroeg de makelaar.

Dom keek me samenzweerderig aan.

‘Ik weet het niet,’ loog hij.

2

Bénédicte zweeft door de kamers van de benedenverdiepingen, omringd door een zweem van geuren die nooit vervlogen zijn: snippertjes van de lavendel die in de hoekjes van de lades werd bewaard; schilfers van de grote grenen kleerkast; roetvlokjes van vuren die al lang niet meer branden. En uit het heden het diepe, mosachtige aroma van wolkjes damp die boven het rozenmozaïek op de tegels hangen en de scherpe witte geuren van late voorjaarsbloemen buiten.

Deze bezoekers zijn nieuw. Ze weet zeker dat ze hen nog nooit eerder heeft gezien, al sluit ze wel haar ogen en probeert ze rustig na te denken, haar ademhaling te reguleren door vertraagd in te ademen, en speurt ze haar geheugen af om er zeker van te zijn. Als ze haar ogen opent zijn ze er nog steeds.

Het vreemde is dat ze haar recht aanstaren, terwijl ze alles om haar heen aandachtig bestuderen, van de hoeken van de kamers tot en met de gebarsten plafonds en de scheuren in de muren – en toch merken ze haar aanwezigheid niet op. Het is doodstil, afgezien van het getik van de trompetboom op de binnenplaats en het gekraak van een net geopend luik dat een bewegende baan van licht binnenlaat.

Ik blijf nog wel even zitten, denkt Bénédicte. Kijken wat ze hierna gaan doen.

Ademhalen. Diep ademhalen.

3

De plek beviel ons meteen. Niet zozeer liefde op het eerste gezicht, niet zo explosief als dat. Meer een diepe, veelbelovende onderstroom, alsof ze op ons had liggen wachten, en wij op haar. Het was een bekend gevoel, dezelfde sensatie als toen Dom en ik elkaar voor het eerst ontmoetten: roekeloosheid die werd gedempt door een onmiddellijk gevoel van empathie, omgeven door schoonheid.

Mijn ontmoeting met Dom was het meest verbluffende wat me ooit was overkomen. Een perfect voorbeeld van een bliksemromance. Om zo snel al te besluiten om met hem mee te gaan was de meest gedurfde, ondoordachte, levensverrijkende keus die ik ooit had gemaakt. Mijn vrienden en familie vroegen zich af of ik mijn verstand soms had verloren, en natuurlijk was dat zo. Verstand, hart, lichaam en geest. Ik wilde hem, en wonderbaarlijk genoeg, hij wilde mij.

Dom en ik hebben elkaar in een doolhof ontmoet. Het lag aan de oever van het Meer van Genève. Toen ik op een zaterdagochtend in een cafeetje door een tijdschrift zat te bladeren zag ik een foto van het chateau in Yvoire. Als de beschrijving die erbij stond al verleidelijk was, dan was de naam van de doolhof in de tuin onweerstaanbaar. Dit heette het Labyrint van de Vijf Zintuigen.

Volgens de serveerster lag het maar twintig minuten buiten de

stad, net over de grens met Frankrijk. Maar je kon makkelijk een taxi nemen, of zelfs een bus. Ik had dat hele weekend niets anders te doen. Ik verbleef in een van de ziellose hotels in het centrum van Genève waar mijn slaap onderbroken werd door het constante geronk van verkeer en verveelde me nu al bij de gedachte aan nog meer saaie vergaderingen op maandagmorgen.

Dus ging ik ernaartoe.

Het was een pittoresk plaatsje. Vergulde torenspitsen staken boven de nauwe steegjes uit en weerkaatsten de winterse zon. Het chateau, opvallend klein en huiselijk, leek uit het meer zelf te verrijzen.

Ik vond het wel prima om in m'n eentje rond te dwalen en maakte me geen zorgen over de doolhof, maar raakte er wel steeds meer van overtuigd, met elk zintuig, dat ik ergens in mijn leven een verkeerde afslag had genomen. Mijn zogenaamde carrière zat in een saaie fase en was daarmee een afspiegeling van mijn eigen beperkingen geworden. Dit was een van de redenen dat ik de opdracht had aangenomen die me tijdelijk naar Zwitserland bracht. Wat betreft mijn sociale leven, het leek erop dat dat over zijn hoogtepunt heen was en dat ik was achtergebleven met rimpels en wat oppervlakkige schade als bewijs van het plezier.

Toen veranderde alles.

Daar, in een levende kloostergang van haagbeuk, de lucht weelderige geparfumeerd door een rij peperboompjes, daar stond Dom.

‘Volgens mij ben ik verdwaald,’ zei hij.

Hij sprak Frans, maar er bestond geen twijfel over zijn Britse afkomst. Zijn verschrikkelijke accent verraadde hem natuurlijk, maar het was, gezien de omstandigheden, een typisch Britse opmerking.

‘En jij?’ vroeg hij, en we moesten allebei lachen, aangezien het labyrint in kwestie niet meer was dan een aantal lage heggen die de tuinen met elkaar verbonden.

Zijn gezicht was gebruind en er zaten gouden en rode lokken in zijn berenbruine haar. Een goede glimlach, zijn ogen verstopt achter een zonnebril. Lang, maar geen reus. Hij was me al eerder opgevallen. Hij was ook in zijn eentje, op de een of andere manier

gescheiden van de andere bezoekers, maar niet alleen doordat hij geen deel uitmaakte van een stelletje of een familie. Het kwam gedeeltelijk door de intense zelfverzekerdheid in zijn manier van lopen, losjes en vol zelfvertrouwen, net als een sportman. Ik had gezien hoe hij een uitzonderlijk mooi tafereel van planten en stenen tegen de achtergrond van het water in zich opnam, maar toch gereserveerd bleef. Hij stond stil, zoog het beeld op, en liep weer door. Terwijl andere toeristen met hun fototoestellen in de aanslag stonden, het plaatje hebbertig vastlegden en hun afdruk op de schoonheid achterlieten, keek hij gewoon en ging hij weer verder.

We raakten aan de praat, onbelangrijk gebabbel over doolhoven, en gingen vervolgens, haast onbewust, verder in dezelfde richting totdat we over hetzelfde pad liepen. Door de Tuin van Geluid waar hij onverwacht over Debussy praatte; door de Tuin van Geur waar de koude lentelucht plotseling naar narcissen rook; verder door de Tuin van Kleur en Tast, waar we het over synesthesie hadden en het erover eens werden dat vrijdagen oranje waren en glanzend glad. We stopten in de Tuin van Smaak.

‘Hij zou vol moeten staan met eetbare planten,’ zei hij, opkijkend van zijn foldertje.

We keken om ons heen. Het was februari, niet zo’n goede maand voor tuingroente.

‘Je zou die sierkool kunnen proberen,’ zei ik.

‘Verleidelijk – maar nee, dank je.’

Dus bleven we lopen. We verlieten de tuinen van het chateau en gingen verder in de richting van een warm, donker café, waar we koffiedronken en cake aten. We dronken nog meer koffie. En we waren nog steeds aan het praten. Het ging zo makkelijk. Het werd een gesprek dat doorging en sterker werd en ons met elkaar verbond terwijl de uren overgingen in dagen die overgingen in maanden.

Ik had die dag bij het meer een andere richting kunnen inslaan op een van die labyrintische paden en dan hadden we elkaar nooit ontmoet. Ik had een taxi kunnen nemen in plaats van een bus, een uur eerder kunnen arriveren en hem zijn misgelopen. Ik had kunnen weigeren om die extra vergaderingen op maandag bij te wonen en zou het weekend dan niet in mijn eentje in Genève hebben doorgebracht.

Maar zo kun je niet denken. Het is wat het is. Of je laat de kans voorbijgaan, of je grijpt hem met beide handen aan en accepteert de gevolgen.

Hij was wezen skiën met vrienden, maar had besloten om een paar dagen eerder te vertrekken. De winter was buitengewoon warm en zonnig geweest en de sneeuw had al vroeg plaatsgemaakt voor een modderige brij.

‘Had je niet willen blijven voor het gezelschap, of om te genieten van de rest van jullie vakantie?’ vroeg ik hem tijdens die eerste kop koffie. Nu hij zijn zonnebril had afgezet, kon ik zien dat hij ouder was dan ik had gedacht, heel wat ouder dan ik. Een lage lamp op de tafel verlichtte zijn ogen zodat ik kon zien dat deze grijsgroen waren. Prachtige ogen, vol intelligentie. En een beetje ondeugend.

‘Voor mij is het niet echt vakantie vieren zoals voor hen.’

‘Hoe bedoel je?’

‘Ik heb een ander soort baan dan zij. In ieder geval niet een waarnaar ik terug moet. En om de hele dag rond te hangen, te drinken en te kijken hoe de sneeuw smelt, is voor mij minder spannend dan voor hen.’

‘Ik begrijp het,’ zei ik, ook al begreep ik het niet.

Hij was de voor de hand liggende vraag al voor. ‘Ik luister liever naar muziek. En jij – waar hou jij je het liefst mee bezig?’

‘Ik vind lezen heerlijk.’

‘Wat voor soort boeken?’

Soms is het mogelijk om alles te weten komen wat je over iemand zou moeten weten, enkel door de manier waarop ze de vraag stellen: was het beleefdheid, of sprak er oprechte nieuwsgierigheid uit? Het geeft een subtiel inzicht en onthult veel – van een rijk gemoedsleven tot onverwachte overkomsten tussen vreemden. Het was ook een vraag die moeilijk te beantwoorden was, haar eenvoud dodelijk als een lemmet.

‘Alles wat me aan het denken zet, en me voor even kan laten wegdromen en verbanden laat leggen,’ zei ik uiteindelijk, terwijl een stroom van nieuwe gedachten een samenhangend geheel pro-

beerde te vormen. ‘Moderne fictie, bepaalde klassiekers, biografieën, reisboeken, van tijd tot tijd poëzie. Mooi geschreven kookboeken...’

Ik keek naar zijn gezicht. ‘Vraag me niet wie mijn favoriete schrijver is,’ zei ik snel, om niet al meteen teleurgesteld te worden. ‘Ik heb een hekel aan die vraag. Ik weet eigenlijk nooit wat ik daarop moet antwoorden waardoor je de indruk krijgt dat ik bijna niets lees, of dat mijn smaak nooit verandert, of dat ik nooit iets nieuws ontdek, terwijl niets minder waar is.’

Hij glimlachte. ‘Begrepen. Zolang jij me maar niet vraagt wat het beste boek is dat ik onlangs heb gelezen.’

Daar was het weer, die ongedwongenheid tussen ons.

‘Dat zou ik nooit doen,’ zei ik. ‘Over het antwoord daarop kan ik zelf eindeloos blijven aarzelen, op zoek naar een passende reactie voor de persoon die de vraag stelt, een gedachte waarvan ik zeker weet dat die in de smaak zou vallen, waardoor ik uiteindelijk niet meer uit mijn woorden kom...’

We moesten allebei lachen, en voor het eerst in een heel lange tijd voelde ik een spanning binnen in me afnemen.

‘Ik ben Amerikaanse,’ zei ik, toen hij ernaar vroeg.

‘Zo klink je niet. Ik kon je accent niet echt plaatsen, maar ik zou nooit Amerikaans hebben gezegd.’

‘Ik ben een soort kruising.’

‘En dat wil zeggen...?’

‘Mijn vader is een New Yorker. Mijn moeder zegt dat ze uit Sussex komt, maar haar vader was Frans. Ze ontmoetten elkaar en zijn in Parijs getrouwd. Ik heb in Frankrijk en Engeland op school gezeten, in de VS gestudeerd, en toen weer jaren in Londen gewoond.’

‘Woon je nu in Londen of hier?’

‘In Londen. Ik ben hier een paar dagen om te werken.’

‘Wat voor werk doe je?’

‘Ik ben vertaalster.’

Hij zei niet: *Weer die liefde voor woorden*, of iets anders afgezaagds.

‘Wat voor teksten vertaal je?’

‘Heel alledaagse teksten. Voornamelijk commercieel – reclame-teksten en brochures, contracten.’

Ik kon me maar moeilijk bedwingen hem te vertellen hoezeer het me allemaal de keel uithing, de geesteloosheid ervan; de bedrieglijke noodzakelijkheid van producten; de lelijkheid van het stadsleven; de hitte als metro’s voorbijraasden; het gedrang van de massa’s geconcentreerde witte gezichten; het vuil; de sirenes loeiend in de nacht. Ik had het bijna gedaan, hield mezelf toen in omdat ik niet negatief of ontevreden wilde klinken, twee emoties die ik vaker ervoer dan me lief was als de stad me weer eens overweldigde. Ik was pas een paar jaar afgestudeerd, maar ik had nu al het gevoel dat ik ergens de verkeerde kant op was gegaan en vast was komen te zitten.

Kon hij daar soms iets van afleiden uit mijn toon? ‘En als je nou niet vertaalde?’

‘Je bedoelt: als ik niet zou hoeven werken?’ vroeg ik, hem duidelijk makend dat ik uitleg verwachtte.

‘Als je elke dag zou kunnen doen wat je maar wilde.’

‘Afgezien van lezen, want dat ligt voor de hand. Ik zou heel graag boeken vertalen als ik een opdrachtgever zou kunnen vinden. Er zijn een paar fantastische Franse schrijvers, Pierre Magnan en Chloé Delaume bijvoorbeeld, die vaak nog niet naar het Engels zijn vertaald. Het lijkt me fantastisch om dat te proberen, en hen op mijn eigen manier echt tot hun recht te laten komen.’

‘Om de boeken deels je eigen werk te maken?’

‘Nou, dat lijkt me niet netjes. Je moet altijd trouw zijn aan iemand anders – aan de details en de geest van hun werk. Maar op een bepaalde manier heb je gelijk. Je hebt de mogelijkheid om op een subtiele manier creatief te zijn. Het plezier zit hem in het vinden van dat speciale evenwicht.’

‘Dus jij bent wel een trouw persoon?’

‘Altijd. Dat is belangrijk.’ Zodra ik me realiseerde wat hij had bedoeld en hoe naïef dat klonk ondanks dat het waar was, moest ik lachen en vroeg ik: ‘Maar hoe zit het met jou? Ik neem aan dat je getrouwd bent?’

Hij schudde heel langzaam zijn hoofd, waarbij hij me recht aankeek. ‘Nee.’

Het lukte me niet om een passende reactie te geven.

‘Het komt wel, datgene wat je echt wilt doen,’ zei hij, de ongemakkelijke stilte verbrekend. ‘Je bent nog jong.’

‘Ik kan dromen.’

‘Alles is nog mogelijk.’

Mijn gezicht moet de scepsis die ik voelde, hebben weggegeven.

‘Waarom niet?’ vroeg hij. ‘Het is mij ook overkomen.’

Dominic is schrijver – van muziek. Na zijn studie was hij samen met een vriend een geotechnologisch bedrijf gestart met niet meer dan een computer en een slim idee. Dom had gedacht dat hij hiermee een soort inkomen kon genereren terwijl hij aan zijn muziek werkte. In de twintig jaren die volgden deed hij niet veel met muziek, maar het bedrijf deed het beter dan iemand ooit had kunnen voorspellen. En omdat ze het net voordat het tij keerde hadden verkocht, heeft hij dubbel geluk gehad – of hij is gewoon erg geslepen, het is maar net hoe je het bekijkt. Ik kon me vaag herinneren dat ik in het economisch katern iets over zijn bedrijf had gelezen, al was het niet zo breed uitgemeten dat ik zijn naam erbij had kunnen plaatsen. Hoe dan ook, hij had veel liever dat mensen zijn naam kenden vanwege een muziekstuk dan dat ze zich hem herinnerden als iemand die een smak geld had verdiend.

Op Les Génévriers kon hij zich uren in zijn muziekkamer opsluiten. Noten van de nieuwe piano die hij in Cavallion had gekocht dreven de binnenplaats op, gevolgd door expressieve stiltes die wezen op het overbrengen van geluid naar papier, of naar een computerscherm, of op het innerlijke proces van componeren, of soms op een siësta op de dikke kussens van de sofa die hij daar had neergezet.

Die eerste zomer bleef het huis, net als de zich verdiepende liefde tussen ons en het wederzijdse begrip, groeien. Gewapend met een hand vol middeleeuwse sleutels ontdekten we nieuwe kamers, verborgen kamers die tevoorschijn kwamen onder en naast de kamers die we al dachten te kennen.

De aangebouwde stenen schuur op de binnenplaats was het eerste verrassingsgeschenk. Toen het ons eindelijk lukte om hem open te krijgen (een krachtsinspanning die de makelaar niet had kunnen leveren), ontdekten we een ruime, lichte kamer met goede afmetingen. Er lagen tegels op de vloer, de muren waren gepleisterd en witgeverfd, en er was een gigantische open haard. Dom wist meteen wat dit werd: zijn muziekkamer.

Onder deze kamer bevond zich een houten deur met bladdere ijzerbeslag die je kon bereiken vanuit de aflopende tuin. In de veronderstelling een opslagplaats voor gereedschap of iets dergelijks aan te treffen, braken we het antieke slot open. Binnen bevond zich een geplaveide voorkamer naar een doolhof van ondergrondse ruimtes en romaanse gewelven. In de rij huisjes met enkel de hoognodige renovaties ontdekten we half ondergrondse opslagplaatsen en ruimtes door gewoon een kastdeur te openen.

En op deze verborgen plekken bevonden zich de afgedankte voorwerpen die wij opeisten als geschenken van het huis: een slecht schilderij van een lepelplant; een schoffel; een vaas; een set soufflévormpjes, diep naar achter geschoven in een keukenkastje; een paar rubberlaarzen; een metalen vogelkooi, onder het roest en met een kapot slotje.

Doms lach galmde onder het gewelfde plafond van de halfopen wijnkelders die zich onder het huis bevonden. Daarbeneden troffen we pilaren en bogen aan en, onder deze ribben van het huis, massa's wijnflessen waarvan het glas beslagen en ondoorzichtig was door veelvuldig gebruik. Boven in de keuken, waar de kastjes op ingenieuze wijze van afgedankte deuren van kledingkasten en voorraadkasten waren gemaakt, lagen de kruidige Vacqueyraswijnen op ons te wachten om zowel de uitbreiding van ons grondgebied als onze eigen gelukkige groei te vieren.

Buiten zogen onze noordelijke poriën de warme blauwe lucht op, de scherpe combinatie van rozemarijn en tijm, het verjaarde stof, en we keken elkaar aan en glimlachten. Een huis van onszelf – en wat een plek!